

Hồi Thứ Sáu Mười Bảy

SONG MA ĐÈN TỘI

Ba người vừa xuất hiện không lâu, quả nhiên người của phái Nam Hải và Thiên Phụng bang ồ ạt tiến vào, số lượng không kém hơn số người áo đỏ bịt mặt.

Ba kỳ nữ vừa thấy họ xuất hiện, liền hết sức yên tâm.

Thái Phụng Tiên Tử Mai Ngọc Sương đi về phía nhóm người phái Nam Hải, chọn ra mấy lão bà vẻ như là đầu mục khế căn dặn một hồi, người của phái Nam Hải lập tức chia làm bốn toán tiến về phía bốn nhóm người bịt mặt, vậy là kể như cục thế đã ổn định.

Huyết Diện Kim Cang quét mắt nhìn quanh, nhất thời khó quyết định tấn công nhóm bịt mặt nào trước.

Cửu Văn Long cất tiếng hỏi:

– Này, gã mặt đỏ kia, chúng ta tham gia nhóm nào đây?

Huyết Diện Kim Cang đảo tròn mắt:

– Theo người thì sao?

– Nếu mỗi đã có quyết định thì sao còn hỏi người làm gì?

Huyết Diện Kim Cang ngăn người cũng bất phục nói:

– Người không quyết định được, chả lẽ mỗi lại quyết định được sao? Mẹ kiếp, bọn quái quỷ này chia thành bốn nhóm mà chúng ta chỉ có hai người, vậy chẳng phải cố tình gây khó khăn cho chúng ta là gì?

Cửu Văn Long cúi đầu ngẫm nghĩ, bỗng ngẩng đầu lên nói:

– Có rồi! Có rồi! Người phụ trách hai nhóm, mỗi phụ trách hai nhóm, tùy tình hình mà quyết định tấn công nhóm nào trước, người thấy sao?

Huyết Diện Kim Cang nghĩ thấy cũng có lý, ngoài vậy ra họ chẳng còn cách nào hoàn hảo hơn, liền mừng rỡ nói:

– Tiểu tử, người khá lắm, vậy mà mỗi lại không nghĩ đến.

Cửu Văn Long võ công kém hơn Huyết Diện Kim Cang, lòng vốn đã khó chịu, giờ thấy mình hơn về mặt này, liền đắc ý cười nói:

– Tầm thường thôi, đâu có gì đáng kể!

Huyết Diện Kim Cang trở mắt ngạc nhiên:

– Chả lẽ người còn đại kế cao hơn nữa ư?

Cửu Văn Long muốn tự đề cao mình liền huyên hoang:

– Nhiều lắm, khi xưa mọi người xem mỡ là một túi khôn đấy.

Huyết Diện Kim Cang là người bộc trực, đâu nghĩ Cửu Văn Long nói đùa, tưởng là y nói thật, bèn tiếc nuối nói:

– Vậy người đã mắc bệnh gì mà lại trở nên ngu ngốc thế này?

Cửu Văn Long trợn mắt:

– Ngu ngốc hả? Mỡ đây phải gọi là đại trí... đại trí... đại trí tựa như ngu đó mà.

Huyết Diện Kim Cang lắc đầu:

– Mỡ chẳng hiểu gì cả.

Đoạn bỗng kinh ngạc nói:

– Đây, người hãy nhìn xem, lão tiểu tử gây nhom kia làm gì thế nhỉ? Sao mà miệng lão cà ngáp cà ngáp như cá uống nước thế kia?

Cửu Văn Long nghe nói liền nhìn theo hướng chỉ của Huyết Diện Kim Cang, chỉ thấy Tâm Ma Thời Hoàng mặt mày xám ngắt, miệng mở khép ra liên hồi, ra chiều hết sức khó nhọc, một âm thanh lạnh lót lúc này đang dật dìu âm vang nghe hết sức vui tai.

Cửu Văn Long bỗng nghiêm sắc mặt nói:

– Đừng hỏi, hãy tiếp tục theo dõi, lát nữa hẳn nói cho người biết.

Tuy y nói vậy, song thật ra y cũng chẳng hiểu gì cả.

Nhạc Nhạn Linh và Tàn Ma Mao... lúc này đang giao chiến hết sức quyết liệt, luận về chiêu thức Tàn Ma hoàn toàn vào thế hạ phong. Luận về công lực, lão cũng không phải địch thủ của Nhạc Nhạn Linh.

Lúc này Tàn Ma đã biết Mê Tâm Ma Âm của lão đại không chống nổi với Nhiếp Hồn Âm của Hoa Diễm Phương, hai người xưa nay luôn tương trợ lẫn nhau, giờ đây đang đối mặt với đại địch mà một người bị thất thế, đó không chỉ là một đòn đả kích trọng đại, mà lúc này còn khiến cho hai lão ma đầu ngang bướng lúc này đã biết hoảng sợ.

Bỗng Tâm Ma Thời Hoàng cảm thấy nơi ngực huyết khí dâng trào, há miệng liên tiếp phún ra mấy ngụm máu tươi, người lão đảo, sắc mặt trắng bệch, suýt nữa ngã nhào.

Thái Phụng Tiên Tử Mai Ngọc Sương thấy vậy liền móc má:

– Lão quỷ, sao không hát nữa hả?

Tâm Ma Thời Hoàng xưa nay quen tính ngang tàng kiêu căng, đâu chịu khuất phục một cách dễ dàng, mặc dù biết rõ không phải địch thủ của Hoa Diễm Phương, nhưng vẫn ngoan cố không chịu thua, giận dữ

quát:

– Chả lẽ lão phu lại sợ người hay sao?

Đoạn cổ sức vận đề chân lực còn lại cất tiếng hát, nhưng giọng đã có phần run rẩy, không còn như trước nữa.

Tàn Ma Mao Vũ vừa nghe tiếng hát của lão đại, biết ngay Tâm Ma đã thọ nội thương trầm trọng, lòng liền kinh hãi, bất giác chiêu thức chậm lại, bỗng nghe Nhạc Nhạn Linh quát to:

– Bỏ tay phải ra!

Dứt lời, một luồng kinh phòng đã dồn dập đến cánh tay phải Tàn Ma không đầy ba tấc.

Tàn Ma vội lách cánh tay phải sang bên, song đã muộn, chỉ nghe phụt một tiếng, tiếp theo Tàn Ma hự lên một tiếng đau đớn, thoái lui ra xa hơn hai trượng, cánh tay phải đã bị Nhạc Nhạn Linh bẻ gãy đến bả vai, máu tuôn ra xối xả.

Tâm Ma Thời Hoàng vừa nghe tiếng hự đau đớn của Tàn Ma, liền giật mình kinh hãi, nghịch huyết không sao kiềm chế được xông thẳng lên. Nhiếp Hồn Âm của Hoa Diễm Phương liền thừa cơ xâm nhập, Ma Âm liền tiêu tan, huyết khí toàn thân chạy loạn xạ, hoàn toàn không còn khống chế được nữa.

Chỉ thấy Tâm Ma Thời Hoàng buông tiếng gầm vang, người ngã bật xuống đất, lăn lộn mấy vòng rồi thất khiếu trào máu chết ngay.

Lão chết cũng thật tao nhã, chưa hề giao thủ đã chết, đây thật là một điều hiếm có trong võ lâm.

Quả đúng với câu sinh nghệ tử nghiệp, lão cả đời cậy vào Ma Âm đã sát hại biết bao mạng người, giờ đây lão cũng táng mạng dưới âm thanh, rõ là báo ứng không sai.

Tàn Ma Mao Vũ thấy Tâm Ma chết, liền tức sờn lòng thoái chí, buông tiếng gầm vang, tung mình lao bổ vào Nhạc Nhạn Linh như điên cuồng thí mạng, chiêu thức hoàn toàn rối loạn không còn chương pháp.

Bốn nhóm người bịt mắt, thấy hai cốc chủ một chết, một trọng thương, lòng cũng cảm thấy khiếp hãi, bất giác đâm ra ngán sợ kẻ địch trước mặt.

Bỗng nghe Nhạc Nhạn Linh quát to:

– Nằm xuống!

Rồi thì một tiếng rú thảm khốc vang lên, Tàn Ma quả nhiên vâng lời, tiếng rú thảm vừa dứt đã nằm xuống đất trước mặt Nhạc Nhạn

Linh khoảng ba trượng, hoàn toàn bất động.

Chiến sự đến đây là kết thúc, Nhạc Nhạn Linh quét nhanh mắt nhìn quang, chưa kịp cất tiếng nói, bỗng nghe từ trong động vọng ra một tiếng huýt dài lạnh lốt.

Tiếng huýt vừa dứt, những người bịt mặt bốn phía liền tức toàn diện phát động thế công, thấy đều cực kỳ hung hãn, như thể giữa hai bên kiếp trước đã gieo rắc thâm thù đại hận vậy.

Huyết Diện Kim Cang quát:

– Tiểu tử, bắt đầu rồi!

Cửu Văn Long giơ Tề Mi côn lên, trở về phía đông và nam nói:

– Hai mặt này để cho mõ.

Dứt lời liền vung động Tề Mi côn xông tới.

Huyết Diện Kim Cang cất tiếng quát vang, vung động song chưởng xông về phía tây và bắc.

Hơn bốn trăm người cùng lúc giao chiến, tình thế dĩ nhiên khó tránh khỏi hỗn loạn, khi hai bên vừa xáp vào nhau, liền tức vang lên những tiếng quát tháo, và tiếng rú thảm khốc liên hồi, chỉ trong thoáng chốc trong Đoạn Hồn cốc đã trở thành địa ngục trần gian.

Nhạc Nhạn Linh đảo mắt nhìn quanh, thấy đại cục đã bị phá Nam Hải và Thiên Phụng bang khống chế, mặc dù phe mình cũng thương vong chẳng ít, nhưng người nào người ấy hào khí ngút mây, đấu chí vững mạnh, nhất là người của phái Nam Hải.

Thấy đều chiêu thức quái dị, thân thủ nhanh nhẹn, bọn người bịt mặt hầu hết chỉ năm ba chiêu là đã ngã gục, lại thêm Huyết Diện Kim Cang và Cửu Văn Long tả xung hữu đột, như mãnh hổ và đàn dê, chỉ thoáng chốc sự thắng bại đã phân định rõ ràng.

Bốn nàng vây quanh bên Nhạc Nhạn Linh, không người nào có ý xuất thủ, như thấy đều chờ sự quyết định sau cùng của Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn cửa động tiến vào trong nói:

– Thực lực trong Đoạn Hồn cốc có lẽ đã phá ra đây gần hết, hiện trong động hẳn là khá trống trải.

Mai Ngọc Sương nhoẻn cười:

– Cũng khó mà khẳng định được, vạn nhất họ giữ lại các cao thủ trong động đề phòng trận chiến sau cùng, nếu chúng ta khinh địch chẳng phải nguy khốn hơn sao?

Nhạc Nhạn Linh lắc đầu:

– Không đâu, động này chẳng thể chứa nhiều người đến vậy!

Mai Ngọc Sương sớm đã đoán ra tâm ý của Nhạc Nhạn Linh, kiên quyết nói:

– Bất luận thế nào chúng ta cũng không nên khinh địch, nếu muốn thì chúng ta cùng vào.

Nhạc Nhạn Linh cười:

– Chúng ta cùng vào hết thì lấy ai chỉ huy ở đây?

Ba nàng kia giờ mới hiểu nguyên nhân vì sao Nhạc Nhạn Linh nói trong động trống trải, ý là muốn bốn người ở lại đây, chàng một mình tiến vào, bất giác hết sức bội phục đầu óc nhạy bén của Mai Ngọc Sương.

Hoa Diễm Phương vội nói:

– Những người ở đây đâu có cần chúng ta chỉ huy!

Dao Trì Long Nữ Bạch Như Ngọc tiếp lời:

– Khi họ vừa đến, chúng ta đã không chỉ huy, bây giờ chiến cuộc đã nghiêng hẳn về phía ta, càng đâu cần chúng ta phải nhọc tâm nữa.

Nhạc Nhạn Linh vẫn chưa cảm thấy yên tâm nói:

– Nhưng ngu ca vẫn thấy không được yên tâm.

Thái Phụng Tiên Tử Mai Ngọc Sương đảo tròn mắt một vòng, liền nảy ý nhoèn cười nói:

– Để tiểu muội thử hỏi họ xem có cần chúng ta trợ giúp hay không, sẽ rõ ngay chứ gì?

Đoạn liên lớn tiếng nói:

– Huyết Diện Kim Cang có cần bọn này tiếp tay không hả?

Huyết Diện Kim Cang đang lúc chiến đấu hào hứng, nghe vậy vội nói:

– Không cần, các vị chớ xen vào, bọn này thừa sức ứng phó rồi.

Vân Phụng Ảnh cũng lớn tiếng hỏi:

– Cửu Văn Long có cần bọn này tiếp tay không hả?

Cửu Văn Long hét to:

– Gã to xác kia nói thế nào?

Y bảo bọn này tuyệt không được xen vào.

Cửu Văn Long cười to:

– Ý mõ cũng giống như y vậy.

Thái Phụng Tiên Tử nhìn Nhạc Nhạn Linh nhõn cười nói:

– Linh ca đã nghe rõ hết rồi chứ!

Nhạc Nhạn Linh cố gượng cười thẳm nhủ:

“Các nàng hỏi hai người ấy có khác nào không hỏi.”

Đoạn đàn nói:

– Thôi được rồi, chúng ta cùng tiến vào, nhưng trong ấy có cơ quan mai phục trùng trùng, mọi người phải hết sức thận trọng, tuyệt đối không được khinh suất để rơi vào bẫy rập của họ.

Dứt lời liền cất bước đi trước.

Bốn nàng đưa mắt nhìn nhau, ý như nói:

“VẬY MÀ MỚI ĐÂY LẠI NÓI LÀ BÊN TRONG TRỐNG TRẢI.”

Tuy vậy nhưng bốn nàng vẫn hết sức cảm động trước lòng ái hộ của Nhạc Nhạn Linh.

Năm người luồn lách qua những người đang giao chiến, lát sau đã đến cửa động.

Nhạc Nhạn Linh đã quen thuộc đường lối, đi thẳng vào hang động có Ngũ Lý Vân Vụ.

Năm người vừa rẽ qua một bức vách đá, bỗng cảm thấy một luồng kình phong từ sau lưng ập đến Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh thẳm buông tiếng cười khẩy, lệ làng lách người sang phải, ngoảnh nhìn về phía phát ra ám khí song bốn bề trống toác, không một bóng người.

Phịch một tiếng, ám khí rơi xuống đất, qua tiếng vang của vật ấy vào vách đá, chứng tỏ người phóng ám khí không hề vận nội lực vào.

Bỗng nghe Hoa Diễm Phương kinh ngạc reo lên:

– Ô, hãy nhìn xem, trên ấy dường như có chữ.

Nhạc Nhạn Linh ngẩn người, bỗng đưa tay toan nhặt lấy nhưng Vân Phụng Ảnh đã nắm giữ lại nói:

– Đừng vội kéo trúng kế kẻ địch.

Thì ra đó là một phiến đá, Vân Phụng Ảnh thẳm trong dùng chân hất phiến đá ấy bay lên đỉnh cao, chỉ thấy trên khắc dòng chữ:

“TỨC TỐC VÀO NGŨ LÝ VÂN VỤ, TỪ ĐÓ RẼ SANG PHẢI VÀO MỘT GIAN THẠCH THẤT, TẠI ĐÓ SẼ GẶP ĐƯỢC HUNG THỦ CHÍNH ĐÃ TÀN SÁT NHÀ HỌ NHẠC, TRUNG TÂM ĐIỀU KHIỂN MÁY MÓC ĐÃ BỊ PHÁ HỦY, CẦN THẬN ÁM TOÁN LÀ ĐƯỢC RỒI! NGƯỜI MANG TỘI GỬI.”

Nhạc Nhạn Linh chau mày, bỗng nhiên đưa tay chộp vào phiến đá.

Bốn nàng thấy vậy hoảng kinh đồng thanh nói:

– Cẩn thận, coi chừng có độc

Nhạc Nhạn Linh cầm trong tay một hồi, rồi lắc đầu nói:

– Không có độc, chúng ta đi thôi!

Giọng nói hết sức nặng nề như có muôn vàn tâm sự, đoạn bỏ phiến đá ấy vào trong túi, cất bước đi trước.

Dao Trì Long Nữ bỗng hỏi:

– Linh ca, chúng ta theo cứ lối nào vào?

– Ngũ Lý Vân Vụ.

– Linh ca tin lời người đó ư?

– Vâng, ngu ca tin.

Thái Phụng Tiên Tử tiếp lời:

– Linh ca đã từng gặp người ấy rồi sao?

Nhạc Nhạn Linh trầm thờ dài trĩu nặng:

– Ngu ca chưa từng gặp người ấy nên cầm lấy phiến đá xem thử, nếu trên phiến đá có độc thì ngu ca hẳn chết trong sự tính toán của y, còn như không có độc thì người ấy nhất định nói thật.

Bốn nàng kia nghe vậy mới vỡ lẽ, Hoa Diễm Phương nói:

– Linh ca mạo hiểm quá, không nên đem tính mạng của mình ra đặt cược như thế.

Nhạc Nhạn Linh bất giác lại trầm thờ dài trĩu nặng:

– Ngu ca đã nghĩ kỹ trước rồi, nếu như người ấy nói không thật, chúng ta cũng khó mà vào được trọng địa, của Đoạn Hồn cốc, một là địch trong tối, ta ngoài sáng, hơn nữa máy móc mai phục trùng trùng, chúng ta dù có một thân tuyệt học võ công, vượt qua được một hai nơi, cũng có một nơi chúng ta không thoát khỏi, thay vì bấy giờ chúng ta cùng ngộ hại, chi bằng ngu ca chết trước để các muội không tiến vào nữa.

Bốn nàng nghe vậy đều đỏ hoe mắt nói:

– Linh ca tưởng là mình chết đi, chúng tiểu muội sẽ tiếp tục muốn sống hay sao?

Nhạc Nhạn Linh cười gượng:

– Ít nhất các muội cũng có thể toàn thân táng chung với ngu ca, không đến nỗi phân tán mỗi người một nơi trong Đoạn Hồn cốc, đúng

không?

Bốn nàng nghe vậy mới đổi giận làm vui, cùng cất bước đi vào động.

Bằng qua thạch thất đã từng giam cầm nhóm Độc Thánh ba người, cửa ngầm trước mặt đã mở toang tự bao giờ.

Ba nàng cùng rút vũ khí cầm tay, thận trọng tiến vào.

Trên đường quả nhiên hoàn toàn không có máy móc phát động, mặc dù có gặp mấy chỗ mai phục, song thực lực không hùng hậu, năm người đều triệt hạ một cách dễ dàng.

Dần dần, trong đường hầm bắt đầu xuất hiện sát khí, Nhạc Nhạn Linh hồi hộp khẽ nói:

– Sắp tới Ngũ Lý Vân Vụ rồi.

Hoa Diễm Phương hỏi:

– Còn thạch thất nữa không?

– Còn một gian nữa, qua khỏi cửa đá kia là đến.

Dứt lời, năm người đã đi đến trước cửa vào.

Do bởi năm người gặp bọn ngăn cản thấy đều võ công quá tầm thường và không có cơ quan máy móc gì trở ngại, nên lòng giới bị vô hình chung đã lơ đi rất nhiều.

Năm người thản nhiên đi vào thạch động, cũng chưa xem xét kỹ lưỡng, nào ngờ vừa đi đến giữa thạch thất, bọn họ bỗng nghe sau lưng một giọng nói lạnh toát nói:

– Võ Lâm Tứ Đại Kỳ Nữ và Nhạc Nhạn Linh quả là võ công có chỗ độc đáo, đã vào đến đây nhanh chóng thế này, thật đáng khâm phục.

Năm người giật mình quay phắt lại, chỉ thấy một lão nhân tướng mạo rất xấu xí, y phục trùng màu với vách đá, hai tay đang đặt trên hai nút đá trắng nơi cửa thạch thất, dáng vẻ ra chiều hết sức căng thẳng.

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy nói:

– Đã phiền tôn giá phải chờ lâu rồi.

Lão nhân xấu xí cười khẩy:

– Không có chi, chớ khách sáo.

Thái Phụng Tiên Tử đảo tròn mắt, cười nói:

– Chỉ một mình tôn giá thôi ư?

Dứt lời liền nhẹ bước lập tức tiến tới.

Lão nhân quát to:

– Đứng lại, nếu cô nương muốn biết thêm vài người, lão phu có thể giới thiệu.

Thái Phụng Tiên Tử mắt lóe sát cơ:

– E rằng....

Lão nhân cười khẩy:

– Cô nương tuy võ công kinh người, nhưng đừng quên lão phu chỉ cần động tay phải là đủ rồi.

Thái Phụng Tiên Tử rất sâu sắc, khi chưa rõ thực hư, nàng đâu dám khinh suất vọng động, liền dừng bước cười lạnh lùng nói:

– Vậy thì tôn giá cũng khó thoát khỏi công đạo còn gì?

Lão nhân cười khẩy:

– Bỏn cóc huấn luyện một người để điều khiển máy móc này chẳng phải là dễ dàng.

– Nhưng bỏn cô nương muốn hạ sát tôn giá chỉ cần một cái cát tay là xong.

Lão nhân cười nham hiểm:

– Vậy sao cô nương không ra tay?

Ngay khi ấy, bỗng bên phải vang lên tiếng nói:

– Đại ca, hà tất nói nhiều làm gì, hạ thủ đi!